

HE LLEGIT NO SÉ ON

EVA
PIQUER

No vaig dir que no prou fort

La primera novel·la de Paula Bonet, feta de memòria passada pel sedàs dels anys, ressona en dones de qualsevol edat

La noia s' enamora del professor perquè no pot no enamorar-se'n

Entre els professors universitaris hi ha una mena de porc abusador de poder que no es veu a venir. Perquè té paciència i fa creure a la presa que és amic seu, que tot el que li interessa és el seu talent i que ell farà el que calgui per adobar-lo. L'acostament pot durar una tardor, un hivern, una primavera. A final de curs en comença a entreveure la recompensa: "Després de tants mesos ja havia col·locat en l'alumna la llavor del desig propi, i ja a l'alumna no li semblaven tan greus els vint anys de diferència, que, als quaranta, un senyor de seixanta no deu veure's tan major, però alerta als cinquanta, el seu marit en tindria setanta, com l'avi en aquell moment". Però què importa, falta molt de temps, pensa la noia, que se n'està enamorant perquè no pot no enamorar-se'n, perquè ha caigut en el parany. Com tantes altres abans.

Arriba el setembre i passa el que passa: el depredador té la presa al sac. "El que més desitjava en el món era veure'l, tornar a tindre'l prop i alçar-me feliç el dilluns i el dimecres per a presentar-me impecable a l'aula i fer com que atenia i poder-lo mirar". Al cap de dues setmanes, feina feta: "L'Homenet alçava el meu cos sense roba d'un llit i eixia de la seva habitació amb ell en braços".

Llegint aquesta escena de la novel·la *L'anguila*, de Paula Bonet (Anagrama, traducció al català a Univers a càrrec de Vicent Usó), em tornen al cap imatges del llibre *El consentiment*, de la francesa Vanessa Springora (Empúries). La noia fantasiejant amb la sort que té

PAULA BONET

RUTH MARIGOT

d'haver conegut un home de lletres tan brillant. La noia mirant-se al mirall i trobant-se, de cop, bonica. La noia sentint-se afalagada perquè l'home de lletres s'ha dignat a fixar-se en ella. La noia confontent l'home i el seu estatus d'artista. Què dic, la noia: és una nena. Però això a ella ara ja no li sembla tan greu, perquè se n'està enamorant. No pot no enamorar-se'n. "Acabo de fer catorze anys. Ell en té gairebé cinquanta. I què?". A mi les memòries de Springora em van fer pensar en les de la periodista britànica Lynn Barber, que narren un cas tallat pel mateix patró. I podríem anar enllaçant fins a l'infinit records de dones agredides pel patriarcat.

El llibre de Paula Bonet retrata un professor expert a seduir alumnes per la via lenta. I un nòvio que acaba resultant indesitjable: les pistes que indiquen que estàs començant una història amb un

maltractador costen de veure. I un avi adorat per la neta a qui, quan festejaven, la futura àvia li havia de parar els peus: "Si és que vens a ma casa per a voler abusar jo no vaig a permetre't totes eixes ximpleries. Tu quan vens a ma casa se't respecta com te mereixes i jo no soc respectada tu sempre amb les teues paraules fresques i les teues mans llargues". També mostra, el llibre de Bonet, una violació –perpetrada per un poeta que era premi nacional– que la víctima no va denunciar: "Estava molt lluny de saber què havia succeït, i, a més, no vaig dir que no prou fort, no vaig cridar, no el vaig refusar amb els braços ni li vaig pegar colps de peu, no vaig plorar desconsoladament". I un avortament provocat i un altre d'espontani. I la revelació de l'art i la consciència del cos.

Un artefacte literari que t'arrossega i et fa anar per on vol l'autora

Quin llibre més valent i necessari que ha escrit la pintora Paula Bonet (Vila-real, 1980). Què t'hi jugues que qualsevol dona que el llegeixi podria fer una llista dels moments o etapes vitals en què ha patit agressions similars. Però, a més, o sobretot, *L'anguila* és un artefacte literari que se t'emporta i et sacseja i et fa anar per allà on vol l'autora. És una primera novel·la que no ho sembla, potser perquè ja fa temps que l'artista es mostra i s'expressa a través de la pintura i dels llibres il·lustrats. Una revisió de la pròpia vida feta des de la maduresa d'una dona de quaranta anys que per fi sap què vol i què no, i que ho gosa transmetre amb tota la força de la paraula. ♦♦